

— Hel en duivel! tierde hij. Altijd en eeuwig dat vervloekt nieuws! Elke dag mindert de bende. Natuurlijk hebt ge weer niet opgelet.

— Kapitein, ge moogt mij niets verwijten. Mij kunnen ze niet pakken! hernam de Rosse, want zo heette hij.

— We mogen 't hier niet lang trekken! riep de baas.

— Neen! beaamde de Poeldenier.

— Ah, gij verstaat wat ik zeggen wil. 't Gerecht kan een mens tot spreken brengen.

— Maar Dolf niet! meende IJzeren Simon. Neen, neen, Dolf zal ons niet verraden. Daarvoor ken ik hem te wel, gezellen.

— De pijnbank heeft al veel monden doen klappen, verzekerde De Lichte. En wie weet heeft Dolf ons verblijf niet verraden.

— 't Ware mogelijk! sprak de Poeldenier. Laat ons maar rap onze zaken afhandelen.

Op dit ogenblik trad een meisje het hol binnen.

— Annette, wat moet ge hier? riep de hoofdman verstoord.

— U spreken!

— Is er gevaar?

— Ik weet van niets!

— Trek er dan rap uit! Wij hebben geen tijd voor babbelarij!

— Neen, mijn vader moet gewroken worden, hernam de deerne beslist.

— Wat is dat nu weer? vroeg De Lichte op ongeduldige toon.

— Mijn vader ligt half dood te bed. Een vreemdeling heeft hem neergeschoten. Ik ken de naam van die dader.

— Allo, vertel dan rap, wat er gebeurd is.

— Snelloper weet het beter dan ik.

— Welnu, laat mij spreken! riep de aangeduide.

Eergisteren zat ik rustig in Het Vliegend Hert, gereed om de bende met mijn rappe benen te dienen. Er kwamen twee mannen binnen. Ze vroegen drank, maar maakten ruzie met de bazin. De waard en ik wilden natuurlijk die lastige gasten wat betere manieren leren. Maar een van hen trok zijn pistool en schoot op de herbergier. Dan vluchtten ze heen.

— Ja, viel Annette in, en Snelloper zette hen achterna, en 't scheelde weinig, of hij was gevangen.

— Wat! bulderde De Lichte. Hebt ge mijn bevel overtreden? Vier uren in 't ronde mocht geen geweld gebruikt worden. En gij, dwaaskop, gaat daar twee mannen aanranden en laat u bijna pakken! Dat is genoeg om de aandacht van de gehele streek op ons te trekken.

— Had Raymond mij willen helpen, de twee vreemdelingen waren al dood en begraven. De lafaard weigerde echter, zei Snelloper half beschaamd.

— Ik mocht niets ondernemen, zei de genoemde, beurtelings

bleek en rood wordende.

— Zo was mijn gebod! hernam de kapitein. Raymond moest in het hol blijven.

— Wat hem toch niet belette naar het kasteel van graaf van Meerdal te gaan! siste Snelloper.

Raymond sidderde. Alles zou ontdekt worden! Gelukkig duurde zijn ontsteltenis maar een ogenblik.

— Wat? donderde De Lichte. Naar het kasteel! Gij? en hij zag de jongeling met een vreselijke blik aan.

— Ja, ja, riep Snelloper, Annette heeft hem er zien binnengaan, zij kan het getuigen.

Het meisje knikte. Ze keek naar Raymond als wilde ze hem door haar oogopslag beduiden:

— Hadt ge naar mij willen zien en mijn vriendelijk lonken begrepen, ik zou hier thans niet als uw beschuldigster staan.

— Kapitein, zei Raymond kalm, ge hebt ons wel verboden geweld te plegen, maar toch niet om inlichtingen te zamelen.

— Spreek wat rapper, al die omwegen kosten te veel tijd!

— Welnu, ik bezat een goede gelegenheid om het slot te bespieden.

— En verder? Vlugger!

— Ik was in het bos, toen een der dienaren van de graaf mij ontmoette. Zijt ge koolbrander? vroeg hij.

« Och, antwoordde ik, in deze slechte tijd verricht men van alles. Kan ik wat verdienen? »

— Ja, kom eens naar het kasteel. Ik geloof, dat we u wel wat werk kunnen geven.

Zodus, maakte ik van de gunstige gelegenheid gebruik om het slot te bezichtigen. Toen ik er kwam, vroeg men mij een partijtje bos te willen omhakken. En ik beloofde zulks te doen.

— En wat weet ge nu, dat ons dienstig kan zijn?

— Wel, nog al veel.

— Ik luister.

— Op een plaats is de gracht zeer ondiep daar men juist wat metselwerk verricht heeft en de steenbrokken in 't water vielen.

— Van geen belang. Al ware de gracht zo diep als de zee, we zouden er zonder moeite over geraken. Wat anders dus?

— Alle bedienden slapen in het hoofdgebouw.

— Leugens! bulderde de kapitein. Ik ben nog geen uur geleden te weten gekomen, dat er drie in de bijgebouwen overnachten, niet ver van de oude heks Hille en haar zotte dochter, welke Zaterdag naar de andere wereld zullen vertrekken.

Dus men heeft u wat wijs gemaakt. Maar vertel verder.

— Meer weet ik niet.

— Dus ge zijt uitgepraat?

— Ja... maar...

— Maar wat?

De ongelukkige Raymond geraakte in zijn eigen woorden verward.

— Nu zal ik spreken, hernam de kapitein gestreng. Kerel, ik vertrouw u niet.

De zoon der krankzinnige beefde. Hij vreesde de hoofdman op hem te zien toespringen.

Maar neen, De Lichte bleef kalm, ten minste in schijn. Want de flikkering van zijn ogen, het trillen zijner neusvleugels, het zenuwachtig gebibber zijner lippen, dat alles bewees hen, die hem kenden, dat de baas in woede ontstoken was.

— Mannen, hernam De Lichte, straks zullen wij hem oordelen.

— Nu, nu! klonk het driftig.

— Straks, zeg ik! Er is wat belangrijkers te doen. Niet Zaterdag doch heden nacht zullen wij het slot uitplunderen. En tot straf voor zijn verraad zullen we deze afvallige in de poort ophangen. Aldus kunnen we 't gerecht tonen, dat men niet op verraders rekenen moet, om ons te vangen.

Raymond zag doodsbleek.

Liever ware hij door 't gerecht geoordeeld. Moest hij dan sterven, zo mocht hij eerst de vergiffenis des Hemels verwerven, zijn biecht spreken, zijn christelijke plichten vervuilen.

En nu!

— Kapitein, geen onvoorzichtigheid! riep de Poeldenier. Wie weet welke gevolgen zijn verraad reeds heeft.

— Hoe laat is het nu? vroeg De Lichte.

— Rond elf uur.

— Elf uur reeds lang voorbij! riep er een. We mogen niet veel tijd meer verliezen.

De hoofdman dacht na. Zijn blik viel op Annette.

— Zijt ge nog niet weg! tierde hij met een vloek. Voort naar uw huis!

— Neen!

— Wat, ge weigert!

— Mijn vader moet gewroken worden.

— Door zijn eigen dwaasheid is hij in dat avontuur geraakt. Ik ken de manieren in uw herberg. Natuurlijk hebt ge de vreemdelingen weer geld willen afpersen. Welnu, uw vaders zaken gaan mij niet aan!

— Dus ge laat hem ongewroken? vroeg het meisje.

— Ja, en voort nu of ik slinger u naar boven.

Zonder een woord te uiten ging de deerne heen.

— De Lichte, we zullen u vinden! siste ze.

Ze sloeg een nauw pad in. Plotseling werd ze vastgegrepen. Een hand, welke haar mond sloot, belette haar te roepen. Ze werd opgetild en weggedragen.

— Commandant, zei een der twee mannen, die Annette gegrepen hadden en nu met hun gevangene voor hun overste stonden, commandant, dit meisje vonden wij in het bos.

— Breng haar naar graaf van Meerdal bij de zoom van het woud! klonk het bevel.

Inmiddels ging het in het hol wreed toe.

— Raymond, zei De Lichte, ge zult mijn vragen beantwoorden. Wat hebt ge in 't kasteel gedaan?

— Ik zei het u reeds.

— Geen leugens! Hebt ge ons verraden?

Raymond zweeg.

— Ha, ge weigert te spreken. Rap, antwoord.

De jongeling hield zijn lippen opeen geklemd.

— Nog een keer, hebt ge ons verraden? vroeg de kapitein, zich voor zijn slachtoffer plaatsende.

— Waarom zou ik u verraden hebben? vroeg Raymond.

Hij overdacht, dat de soldaten uit Aalst reeds in de nabijheid moesten wezen en besloot te trachten nog wat tijd te winnen.

Daarom vroeg hij:

— Waarom zou ik u verraden hebben?

— Omdat ge een lafaard zijt. Ik zie u reeds sedert lang met een kwaad oog aan.

— Waarom moest ik dan de wacht houden?

— 't Was onvoorzichtig van mij, 'k beken het. Nochtans had ik mij u zo laf niet voorgesteld. Maar rap nu, wat hebt ge aan de graaf verteld?

— Welnu, De Lichte, als ge 't weten wilt, ik heb hem ingelicht over 't gevaar dat hem dreigt. Van Meerdal en zijn echtgenote zijn weldoeners der armen, zei Raymond, de gewelddenaar recht in de ogen starende.

Een kreet van woede en wraakzucht klonk door het hol.

Allen sprongen op, gereed om de jongeling te bespringen.

— Geduld, mannen! riep De Lichte. Hij zal zijn straf niet ontlopen. Maar eerst moeten we weten, wat er tegen ons zal ondernomen worden.

— Dood hem en laat ons zonder uitstel vluchten! drong de Poeldenier aan; wie weet is het niet reeds te laat!

— Hij zal eerst spreken! tierde de hoofdman, zijn dolk trekken-de; zult gij ons alles vertellen, laffe verrader? zei hij tot Raymond.

— Neen!

— Met dit wapen zal ik u langzaam doodmartelen als ge langer weigert, dreigde de ellendeling.

— Doe wat ge wilt, ik zeg geen woord. De Lichte, ge hebt ons jongeren al verder en verder op de slechte weg gebracht. Gelukkig heeft God in het uiterste uur mijn egen nog geopend. Ik hoop op de hemelse barmhartigheid en zal uw folteringen kloekmoedig dragen,

ze beschouwende als een boete voor mijn verdorven leven. Christus, ontferme zich over een berouwvolle zondaar!

De hoofdman siste van toorn. Hij bracht de jongeling een hevige wonde toe in de arm.

— Spreek!

Raymond vouwde de handen tot een gebed.

— Spreek! herhaalde De Lichte, gereed zijn slachtoffer voor de tweede maal te kwetsen.

Op dit ogenblik sprong Annette in het hol. Ze stootte de arm van de kapitein weg en riep driftig:

— Vlucht! De soldaten!

De Lichte schrok hevig en deinsde een stap achteruit.

Raymond maakte van zijn verrassing gebruik om snel het hol te ontvluchten.

Hij liep recht in de armen van een krijgsman.

— Daar binnen is Jan De Lichte! kreet Raymond.

Duval herkende hem, en zei tot de soldaat:

— Laat hem los! Hij is een der onzen.

De rovers drongen en duwden om buiten te geraken.

Een verwoed gevecht ontstond.

Enige fakkels verlichtten het vreselijk schouwspel.

Schoten knalden; degens en zwaarden kletterden.

Herhaaldelijk weerklonk een snijdende doodskreet.

De rovers weerden zich als razende duivels.

De strijd duurde niet lang.

— Hebben wij hem? vroeg de overste op De Lichte doelende.

Raymond onderzocht de doden, en gekwetsten en gevangenen.

Twee bandieten lagen met doorboorde borst bij de ingang van het hol. Styn de Zigeuner kreunde van de pijn, welke een geweldige wonde hem veroorzaakte. De Schipper zou zijn kwetsuren niet lang overleven. Knoopmaker en Lange Gabriel en Dolf waren gevangen en stevig geboeid.

Maar Jan De Lichte en IJzeren Simon, de twee hoofdschuldigen, benevens de overige bandieten hadden de vlucht genomen.

De overste morde van spijt.

— Jaagt hen achterna! gebod hij. Misschien kunnen wij hen nog vatten. Een goede beloning aan hem, die mij De Lichte overlevert, dood of levend.

Zoals afgesproken was tussen Duval en van Meerdal, waren de Aalstse soldaten rond elf uur naar het kasteel gekomen. Ze wachtten niet tot middernacht om naar het bos te trekken, doch gingen vroeger.

Annette viel in hun handen zoals de lezer vernam.

De deerne begreep al spoedig in wier macht ze zich bevond.

Daar De Lichte geweigerd had haar vader te wreken, besloot

het meisje van deze gelegenheid gebruik te maken, om hem te ver-
raden.

— Ge zoekt De Lichte? vroeg ze aan van Meerdal, naar wie de overste haar gezonden had, om haar te doen herkennen, daar de graaf in deze streek woonde.

Aleida's echtgenoot vergezelde de krijgslieden.

— Ja, antwoordde de edelman.

— Honderd stappen van hier in een hol kunt gij hem vinden met wel twintig zijner medeplichtigen.

— Ha, geleid er ons heen! beval de graaf.

De overste kwam er ook bij en gebod zijn soldaten een kring om de verblijfplaats der moordenaars te vormen.

— Raymond heeft dus waarheid gesproken, mompelde Duval.

— Wil ik de konijnen uit hun hol opjagen? fluisterde de deerne. Ik heb nog een rekening te vereffenen met die ellendeling.

— Ja, lok de rovers naar buiten, zei Duval.

Het meisje ging naar binnen. We hoorden hoe ze er in slaagde, de bandieten werkelijk in het bos te drijven waarbij ze, ondanks zichzelf, Raymond's leven redde. De zoon der krankzinnige lag in zwijm.

— Hij is gewond! riep van Meerdal, die met de achtervolgers niet medegetrokken, doch met enige soldaten in het woud gebleven was.

Hij onderzocht de jongeling en verbond de armwonde.

— Laten wij hem naar het kasteel brengen, zei hij medelijdend. Ginds staat mijn paard. Ik zal hem voor mij zetten. Zie, hij komt bij.

— Waar ben ik? murmelde Raymond.

— Veilig bij vrienden, antwoordde Godfried. Moed, jongen, we zullen u een zacht bed bereiden. Ge hebt aan 't land en de streek een gewichtige dienst bewezen.

Waren de krijgslieden in volle galop naar het bos gereden, terwille van de gewonde keerden zij nu op gematigder draf terug.

Een uur later lag Raymond in een der kamers van het slot.

VIER EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

ONTSNAPT.

Nog nooit in zijn leven had Jan De Lichte zo snel gelopen. Maar hij wist, dat zijn leven afhing van de vlugheid zijner benen.

Eindelijk moest hij hijgend blijven staan. Een gestalte kruiste zijn weg.

— Kapitein!

— Simon!

- Dat is op het kantje af...
- Ik verwens mijn plotselinge schrik, riep De Lichte vloekend.
- Wat?
- Mijn verrassing. De verrader leeft nog, dank zij mijn zwakheid. 'k Had hem al zo wel kunnen doden.
- Wees maar blij, dat we hier nog staan. Laat ons nu maar rap vluchten! Want ze zullen ons natuurlijk achtervolgen.
- Waarheen dan?
- Stomme vraag! riep Simon ongeduldig. Waarheen? Naar de soldaten zeker, om binnen enige dagen aan de galg te bengelen! Of hebt ge uw moed verloren?
- Bij de duivel, neen!
- Hoort ge dat geroep? Ze zijn ons op de hielen!
- Waarachtig!

En voort snelden ze weer, beide ellendige moordenaars. Ze kropen onder 't kreupelhout, vonden een pad en volgden het, snel als de wind.

- Ik moet even adem scheppen, zei de hoofdman hijgend.
- Ik... snak... naar... lucht, stamelde zijn maat.
- Enige ogenblikken verliepen.
- Ze zullen de ganse nacht het woud doorzoeken en misschien de boeren opkloppen, om hen te helpen, zei De Lichte.
- We zijn nog niet buiten gevaar.
- Ha, een gedacht! Kom mee!
- Waarheen!
- Kom mee!
- Maar vertel op!
- Naar 't Wolfenhol. Ja, we zullen daar veilig zijn.
- De beide bandieten vervolgden haastig hun weg.
- 't Duurde niet lang of ze stonden voor de woning van de heer Wellens, de onverbeterlijke pocher, zoals we weten.
- Maar, wat wilt ge? vroeg IJzeren Simon ongeduldig.
- Zwijg en laat mij handelen!

De Lichte klonk over het hek, zijn makker volgde hem, doch met onrust in 't hart.

De kerels liepen om het huis en bleven voor een achtervenster staan. Dit was niet door een luik gesloten. Zonder zich te bedenken, sloeg de hoofdman de ruiten in en op gevaar af zich te verwonden, wrong hij zich door de opening.

- Ik volg u niet, fluisterde Simon.
- Ge moet!
- Neen!
- Ge moet, zeg ik.
- Allo dan! Met roekeloosheid zullen we naar onze dood lopen.
- Vertrouw op mij.

De gewelddenaars stonden nu in een kleine keuken.

Een deur openen, door de gang op de trap snellen, was het werk van een oogenblik.

— Vader, vader, er gebeurt wat! riep de zieke Dorothea, die door al 't gerucht gewekt was.

De oude heer stapte met moeite uit zijn bed. Hij beefde over al zijn leden en moest zich aan een stoel vasthouden.

— Moord, moord! gilde hij.

Maar De Lichte sprong in zijn kamer en vatte hem bij de keel.

— Zwijgen! gebod hij met doffe stem.

— Ach, dood mij niet! Ik ben een zwakke ouderling, kermde Wellens, die nu zijn groot slagzwaard vergeten scheen.

— Als ge zwijgt laat ik u het leven. Zoniet, dood ik u. Verstaan?

Ondertussen had Simon alleen reeds door zijn verschijning de kranke in zwijm doen vallen.

De oude meid, die op dezelfde kamer sliep, werd door de bandiet met een prop in de mond verzekerd.

— Naar de kamer uwer dochter! gebod De Lichte aan de heer van 't Wolvenhol.

De man gehoorzaamde zonder tegen te stribbelen.

De Lichte vatte de kaars welke op de tafel brandde en volgde hem.

— Zijn er hier nog andere bewoners? vroeg de roverbaas.

— Neen, antwoordde Wellens.

— Wat nu? sprak Simon tot zijn wrede kameraad.

— We blijven hier deze nacht. Begrijpt ge me nu?

— Ah, gij sluwe vos! riep Simon vol bewondering uit. Neen, hier zullen ze ons niet komen zoeken.

— Nietwaar? Maar ik heb honger, vervolgde De Lichte. Ha, de meid is daar! Hij trok de ongelukkige de prop uit de mond. Zwijgen, gebod hij. Ge moogt hier met dit meisje blijven, maar moest ik u horen roepen, ge zoudt het geen tweemaal doen. Kom, heer Wellens, wij gaan nu naar de voorkamer. De meid moet zich kleden en ons eten bezorgen.

De ellendeling nam het licht weer op en trok met Wellens en Simon naar een vertrek, dat aan de voorkant gelegen was.

Enige oogenblikken later kwam de dienstmaagd.

— Simon, ga met haar mede naar beneden om eten, hernam De Lichte.

Weinige tijd later stond er brood met hesp en bier op de tafel.

De schelmen verzadigden zich.

De toestand beschrijven waarin de heer van 't Wolvenhol verkeerde, is niet mogelijk.

De man zag wit als was, en zijn stoel kraakte onder hem, zo beefde hij.

De meid was naar haar jonge meesteres teruggekeerd en 't gelukte haar het arme meisje weer tot bezinning te brengen. Ze be-

zwoer haar echter, niet de minste kreet te slaken.

Een uur verliep aldus .

Eensklaps werd er hevig aan de bel getrokken.

Simon verbleekte.

— Stel u gerust en vertrouw op mij! zei De Lichte. En hij ging voort tot Wellens:

— Sta op en open dat venster. Tegelijkertijd plaatste hij zijn dolk in de nek van de oude heer en dreigde:

— Spreek zoals ik u gebied, anders zijt ge dood!

Wellens deed het raam open.

— Ik zal u alles influisteren, hernam de rover. Allo, begin maar: Wie is daar?

— Wie is daar? riep Dorothea's vader met onvaste stem.

— Luid en flinker! beval De Lichte.

— Wie is daar? klonk het nu krachtiger.

— We zijn soldaten uit Aalst op zoek naar de moordenaars, luidde het antwoord. Hebt ge geen ongewoon gerucht gehoord?

— Ja, fluisterde De Lichte.

— Ja! echode de ander.

— Reeds lang? zo wilde men daar buiten weten.

— Een uur geleden! zei De Lichte voor. Ze zijn in de richting van Denderleeuw gevlucht, die zo riepen en schreeuwden.

De bewoner van 't Wolvenhol loog, zoals de schurk 't hem beval.

— Vooruit, mannen, en voort dan, in gestrekte draf! klonk 't bevel van de overste.

De soldaten reden heen.

— Zie zo, nu kunnen wij ook vertrekken, zei De Lichte. Maar eerst onze voorzorgen.

De meid werd op haar stoel en Dorothea, ondanks haar krankheid, aan haar leger gebonden.

— Gij moet ons uitlaten, beval De Lichte aan Wellens.

Deze ging mede naar beneden.

— Geef mij eens een koord, hernam 't bendehoofd.

Na enig zoeken vond de meester des huizes 't gevraagde.

— Heer Wellens, ik weet dat ge u nogal eens tegenover mij uitgelaten hebt, zei De Lichte. Eigenlijk moest ik u doden. Maar omdat ge u zeer wel gedragen hebt, deze avond, zal ik uw straf veranderen. Breng ons naar de grote keuken.

— Wat gaat ge doen? kermde de ongelukkige.

— Wat geduld! Ge zult het spoedig genoeg weten.

In de keuken was een wijde haard.

— Nu kon ik u aan uw voeten ophangen met uw dikke kop naar beneden, vervolgde de ellendeling spottend. Maar ik wil nu eens zeer genadig zijn, 'k zal de band onder uw armen leggen.

Twee minuten later hing Wellens in de haard, met een stevige

koord onder de armen gebonden en welke verder aan de haak bevestigd was.

Al zijn kermen en smeken baatten niets.

De booswichten verlieten de woning langs dezelfde weg, als ze gekomen waren.

Wellens hield zich enige tijd rustig, uit vrees voor de schavuiten.

Dan begon hij te roepen, te tieren, te bulderen, maar niemand kon hem hulp bieden. Immers Dorothea en de meid waren gebonden.

Hij leed ondraaglijke pijnen in zijn oksels, waar het touw beet en neep; zijn lichaam hing zwaar; de ongelukkige gevoelde een hevige vermoeidheid in de lendenen en de rug. Toch moest hij wachten! Hoelang?

Ja, hoelang?

't Gebeurde wel, dat een dag voorbij ging zonder dat een vreemdeling het Wolvenhol bezocht.

En Wellens sidderde bij de gedachte, dat hij misschien morgen en weer een nacht in die vreselijke toestand blijven moest. Dat zou hij niet volhouden.

Hij wong en schudde om zich van zijn banden te bevrijden. Maar de schelmen hadden hem goed verzekerd. Ook waren de handen van de arme man op de rug gebonden. Hij zag dus geen kans zich zelf te verlossen.

De nacht scheen hem een eeuw toe. Eindelijk begon het te lichten. Een nieuwe dag brak aan.

Helaas, zou het een dag van verschrikking, van marteling wezen?

Wellens gevoelde zich uitgeput en toch wilde hij zijn bezinning behouden, wat hem enige tijd gelukte met de uiterste wilskracht.

Gelukkig daagde er een redder op. Godfried van Meerdal besloot Wellens te bezoeken.

— Terwille van Dorothea vooral moeten we vriendschap houden met de zonderlinge heer, had hij 's morgens tot zijn echtgenote gezegd.

— Zeker, zo was 't antwoord der gravin geweest. De vader is een snoever, een wonderlijke grootspreker, maar zijn dochter is een engel van braafheid en geduld.

— We hebben de vader de laatste keer zo maar aan de kant gezet en zeker, dat was nodig, omdat er grote belangen op het spel stonden. Maar nu alles voorbij is, wil ik hem bezoeken en de uitslag van de tocht mededelen. Ik zal wat zalf op de wonde strijken. Alles wel beschouwd is hij toch een arme kerel. We moeten eigenlijk medelijden met hem hebben.

En nu stond Godfried voor 't Wolvenhol.

Hij belde.

Geen antwoord.

Hij belde weer en natuurlijk bleef daarbinnen nog alles stil.

De graaf werd ongerust.

— Zou er wat gebeurd zijn? mompelde hij verschrikt.
Hij dacht aan de rovers.

— En toch, vervolgde hij bij zich zelf, ieder weet dat er hier niets te vinden is. In alle geval moet ik dat nader onderzoeken.

De edelman deed dus, wat de bandieten de afgelopen nacht gedaan hadden, hij klom over het hek.

Luid bonsde hij op de deur.

Zijn ontsteltenis vermeerderde, toen hij meende binnen noodkreten te horen.

Hij liep rond de woning en bleef onthutst voor 't gebroken venster staan.

Hij trok zijn geladen pistool, dat hij in deze beroerde tijd steeds bij zich droeg.

Dan wrong hij zich door de opening. Op zijn tenen sloop hij naar de gang.

Hoorde hij daar in de keuken geen gerucht?

Van Meerdal drukte de hand op 't hart.

— Alle heiligen, wat zal ik aanschouwen? sprak hij met angst in de stem.

Hij slaakte een gil.

Daar hing de ongelukkige Wellens. De rampzalige zag doodsbleek. Bloedachtig schuim vloeide over zijn lippen. De tong hing hem uit de mond. De ogen waren rood.

— Hij leeft nog! mompelde Godfried, zich van zijn hevige schrik herstellende.

Met een mes sneed hij de koord door, het lichaam tegen zich steunende. Hij trachtte het arm slachtoffer van de rovers naar boven te brengen, maar de last bleek te zwaar. Hij legde hem voorzichtig op de vloer en snelde naar boven.

Vlug keerde hij met kussens en beddegoed terug en weldra lag Wellens op een matras. Dan haalde van Meerdal fris water en wies de bezwijmde.

De heer van 't Wolvenhol loosde een diepe zucht.

— Ik moet hulp zoeken! mompelde de graaf.

Rap snelde hij naar buiten, na de zware grendels der voordeur weggeschoven te hebben.

Tegenover 't buitengoed zag hij een boer op zijn akker.

De graaf zette beide handen aan de mond en riep zo luid hij kon. Hij moest zijn geschreeuw herhalen. Eindelijk scheen de akkerman hem te begrijpen, want hij kwam haastig toegesnel.

— Woont hier een heemeester in de omtrek? vroeg Godfried.

— Ja, op 't dorp, heer graaf, antwoordde de landbouwer verwonderd.

Hij herkende de eigenaar van 't kasteel en van 't Wolvenhol, maar kon niet begrijpen, wat hij hier verrichten moest.

— Toe, vriend, haal hem spoedig.

— Is er wat gebeurd?
— De rovers zijn hier geweest.
— De rovers! Ach, en ze hebben heer Wellens toch niet vermoord?

— Neen, maar hem in de schouw opgehangen.
— St-Lieven, mijn patroon, toch!
— Gelukkig, hij leeft nog, spoed u nu en zeg de heelmeester, dat hij herwaarts kome zo snel als de wind.
— Ik vlieg, heer graaf! 't Zijn toch wrede dingen. In de schouw opgehangen!

— Toe vriend, haast u!

— Ik ben al weg.

De boer had gaarne meer nieuws vernomen, maar hij durfde niet langer te toeven en maakte zich dus snel voort. Godfried keerde terug naar binnen.

— De anderen, mompelde hij, naar boven snellende.

Hij bleef weer ontsteld staan, toen hij de kamer van Dorothea en der dienstmaagd bereikte.

Vlug sneed hij de banden van beide bezwijmden door.

De meid kwam spoedig terug bij kennis. Ze had weinig geleden en na enige ogenblikken was ze in staat haar zorgen aan haar jonge meesteres te besteden. Inmiddels rende Godfried de trappen af om Wellens weder bij te staan.

— Goddank, hij bekommt.

Na een kwartier sloeg de gemartelde de ogen op. Maar hij blikte verdwaasd rond en scheen zijn redder nog niet te herkennen.

Maar eer een ander kwartier voorbij was stamelde hij:

— Godfried... ik herinner... ja, ja, de rovers.

— Ge zijt veilig; houd u nu kalm. Uw dochter is wel. Maar ik bid u, spreek niet.

Wellens sloot de ogen. 't Scheen of hij wat sluimerde.

Ondertussen had ook Dorothea haar bezinning terug. Ze lag echter doodstil en scheen zich maar weinig van 't gebeurde te herinneren. 't Duurde een geruime tijd eer de geneesheer aankwam.

De dorpsaesculaap trok een bedenkelijk gezicht.

— Wel, wel, mompelde hij, Wellens ziet er slecht uit.

— Kunt ge hem helpen? vroeg de graaf.

— Natuurlijk, maar...

— Maar wat?

— Ziet ge, 't is een raar geval.

— Maar zeg dan wat ge op het hart hebt.

— Ik ben hier al dikwijls geweest.

— Is 't een kwestie van geld?

— Ge slaat de nagel op de kop. Ik kan van de wind niet leven en ik heb een rekening op zijn naam van een el lang.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 50

EERSTE JAARGANG

14 SEPTEMBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, **ANTWERPEN**

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489